

figer, at det først og fremmest er en Pligt for Rigsdagen og Regjeringen at faae fremmet, hvad der behøves for at sikke Staten og sikke Borgernes Bøvær ved at gjennemføre Forsvarsforanstaltningerne. Men naar dette er fket, da tvivler jeg ikke om, at Staten dog endnu vil have Midler tilbage, hvorved mange i og for sig fuldkommen begrundede Interesser kunne fyldestgøres, men det mener jeg dog først og fremmest skal ske, at Rigsdag og Regjering maa være enige om, hvorledes der skal staves Midler til at fremme Forsvarssagen, sørend der bliver Tale om at give Afkald paa nogen af Indtægterne. — Men i Forbindelse dermed vil jeg tillade mig at gjøre den Bemærkning, at, naar vi ere komne saavidt, at der skalde være Tale om at nedsette Statterne, burde det dog først og fremmest tages under samlet Overveielse, hvilke af disse Starter der hvile tungest, mest trykkende paa Befolkningen, og i den Henseende maa jeg være af den Mening, at den indirekte Stat er den, der allermindst trykker Befolkningen. Den indirekte Stat har foruden mange, mange andre Fordele først og fremmest den, at den aldrig tages, uden at der er Noget overhovedet at tage den af. — Men i det Hele taget tror jeg ikke, at det er Statskatterne her i Landet, der mest trykke Befolkningen. Det er Kommuneskatterne, fordi en stor Del Statsformaal ere paabyrdede Kommunernes, og at dertil gaar en saa stor Del af Kommunernes Indtægter, at det vilde være nyttigt, om der tænktes paa at lette Kommunerne for denne Del af deres Byrde; thi efter min lange Erfaring har jeg ingeninde hørt Klager over Statskatterne som den trykkende Byrde, men derimod har jeg daglig den Erfaring, at Kommuneskatterne ere i højeste Grad besværende, og de vilde blive det mere og mere Aar for Aar. Endelig er det ikke vist, om man enten letter Befolkningen mest ved at nedsette Stattebyrden, eller ved at give Befolkningen et fylbtigt Vedelag for eller udbrede Belgjerninger ved Hjælp af de Statter, som ydes til Staten. Det er muligt, at Befolkningen stod sig nok saa godt ved at faae Alt lagt til Rette for sig saaledes, at hver Enkelt Virksomhed kan bære den fulde Frugt, som ved at der spares en Enkelt nogle Kroner eller Dre i Stat. — Herom er der dog for Dieblisset ikke Anledning til at udtale videre; men ved denne sidste Betragtning kommer jeg til at omtale et af de Ministerier, hvis Budget jeg altid ser paa med stor Interesse, nemlig den høitærede Indenrigsministers Budget. Indenrigsministeriet er jo egentlig det borgerlige Bøværdsministerium her i Landet; under det er der henlagt Alt, hvad der rører sig paa Jorden og i Havet, i Søer og i Floder. Vaade Sæd og Planter, Pattedyr, Fugle, Fisk, Søer, Have, Floder, Kanaler, Alt hører under Indenrigsministeriet. Dertil kommer den hele vidtforgrene borgerlige Virksomhed, Handel,

Industri, Agerbrug, kort sagt, hele den borgerlige Virksomhed. Derhos er der Overbestyrelsen over samtlige Landets Kommuner og Overbestyrelsen over Post-, Jernbane- og Telegrafvæsenet. Det forekommer mig, at det er vidunderligt, at alle de saaledes sammenhobede Anliggender kunne forvaltes gennem 2 Departementer, siger og skriver to Departementer. I andre Lande, der ikke er større end dette, bruger man dertil mange flere Kræfter. Smidlerid fremsætter jeg naturligvis ikke dette for at rette nogen som helst Anke over Forvaltningen, men jeg henleder blot Opmærksomheden paa, at det er vidunderligt, at det kan vedblive at gaa med denne Ophoben af et saadant Ual af Anliggender under den samme ansvarlige Minister og med de saa Kræfter, der ere stillede til hans Raadighed. Naar Indenrigsministeriet saaledes er det borgerlige Bøværdsministerium, er det ikke saa underligt, at den høitærede Indenrigsminister er den, der er gaaet ud af Kampen i det andet Thing med de største Palmer, som jeg er forvisset om ikke ville visne. — Der er imidlertid kun et ganske enkelt Punkt paa Indenrigsministeriets Budget, hvorved jeg vil tillade mig at dvæle noget. Naar jeg her taler om Indenrigsministeriets Budget, tænker jeg dog i Dieblisset kun paa § 6 paa Indtægtsfiden, der handler om Postvæsenet. Med Hensyn til denne Indtægtsparagraf, der ender med et Understrib, som senere erstattes paa et andet Sted i Budgettet, vil jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger angaaende Befordringen af Brevkort. Det vil maasse erindres, at for 10 Aar siden, da Postloven af 1871 var under Behandling her, blev der af Udvalget, for hvilket jeg dengang havde den Ære at være Ordfører, stillet et Forslag om, at blandt de Forsendelser, der skalde besørges af Postvæsenet, skalde ogsaa nævnes „Brevkort“. — Det var da et Ønske hos Udvalgets Medlemmer, at man skalde sætte Brevkortene til en Porto af 2 Skilling, altsaa nu 4 Dre. Men den daværende høitærede Finantsminister modsatte sig dette paa det Bestemteste, og Udvalget var da, for i det Hele at faae Brevkort indførte her i Landet, nødsaget til at søie sig efter den høitærede Finantsminister i denne Henseende og at gaa ind paa, at Brevkort betales med samme Porto som Breve. Der blev som Grund for Finantsbestyrelsens Vægning ved at gaa ind paa den lavere Porto for Brevkort anført, at Trykningen af f. Ex. 100,000 Brevkort vilde være 200 Rdl. eller 400 Kr. dyrere end Trykningen af 100,000 Primærker, foruden at Brevkortene medføre Udgifter til stift Papir o. s. v. Det var en af den ærede Finantsministers Grunde. Nu er det imidlertid, som de Herrer bekjendt, ved Verdenspostkonventionen i 1878 blevet bestemt, at der imellem Inlandet og europæiske Lande skal betales 10 Centimer for et Brevkort, hvilket svarer til omtrent 7½ Dre. Men der er derhos afluttet en særlig Konvention